

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.994 van 5 mei 2003
in de zaak A. 129.954/X-11.198.**

In zake : 1. b.v.b.a. KORTE HEIDE,
 2. Rosa CEELLEN,
 3. Anna JANSEN,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat P. MALLIEN,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Meir 24

tegen :

1. het Vlaamse Gewest,
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaat H. SEBREGHTS,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Mechelsesteenweg 33,
2. de provincie ANTWERPEN.

DE RAAD VAN STATE, Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. KORTE HEIDE, Rosa CEELLEN en Anna JANSEN op 30 november 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 5 juli 2002 van de Vlaamse regering houdende de definitieve vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan "Terrein voor openluchtrecreatieve verblijven Korte Heide" te Kasterlee, bekendgemaakt bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad van 2 oktober 2002;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 24 februari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 maart 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MALLIEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen aan de Raad een brief bezorgen strekkend tot het "beantwoorden van de gestelde vraag in het verslag van de auditeur bij de Raad van State"; dat zij hierin wensen te antwoorden op het auditoraatsverslag wat het beperkt beroep en de ontvankelijkheid ervan betreft; dat dit een niet in het toepasselijk procedurereglement voorzien stuk is; dat het om die reden uit de debatten wordt geweerd;

Overwegende dat de verzoekende partijen stellen eigenaar, mede-eigenaar, opstalhouders en huurder te zijn van een terrein gelegen te Lichtaart-Kasterlee, Olensteenweg, kadastraal bekend, sectie D, nrs. 207E, 207F, 203E, 203/2, 207/2, 238/4 en 238/3/A; dat de eerste verzoekende partij stelt op dit terrein een camping "Korte Heide" uit te baten omvattend 245 vaste plaatsen en 50 toeristische plaatsen; dat wat de bestemmingsvoorschriften betreft, luidens het door de verzoekende partijen overgelegde, op 15 juli 1997 verleend stedenbouwkundig attest nr. 1 "het eigendom, overeenkomstig bovenvermelde kadastrumnummers en bijgevoegd plan schaal 1/500 (...) grotendeels (is) gelegen in een recreatiegebied, een kleine spie (van nr. 207°) in het woonpark volgens het gewestplan Turnhout B.V.E. 14.10.1992"; dat blijkbaar de juridische toestand niet zo duidelijk was aangezien de eerste verzoekende partij op 20 augustus 2000 aan "Toerisme Kempen" laat weten dat "bij recent (22/6/2000) nazicht (van de gewest)plannen door AROHM te Antwerpen blijkt dat de werkelijke ligging van de camping niet 100 % overeenstemt met het gebied dat op het gewestplan ingekleurd werd als recreatiezone (oranje)", dat het betreft :

"A) een kleine repel grond gelegen achter een oude Nete-arm, in blauwe kleur aangeduid op het plan;

- B) een kleine repel grond gelegen voor een bosweg, in rode kleur aangeduid op het plan;
- C) een repel grond gelegen tussen dezelfde bosweg (inbegrepen) en een gracht, genaamd; 'Boterpottenloop', in gele kleur aangeduid op het plan;
- D) een repel grond gelegen tussen een thans niet meer bestaande dreef (niet inbegrepen) en voormelde 'Boterpottenloop'. Buiten de camping is het verlengde van deze dreef nog wel zichtbaar.

De toestand ter plaatse is als volgt :

- A) de kleine repel grond (blauw op het plan) is volgens het gewestplan gelegen in recreatiegebied, terwijl het in werkelijkheid nooit door de camping werd ingenomen en steeds heeft deel uitgemaakt van het achterliggend natuurgebied;
- B) de kleine repel grond (rood op het plan) is volgens het gewestplan gelegen in natuurgebied, terwijl het vanaf het begin heeft deel uitgemaakt van de camping;
- C) de repel grond (geel op het plan) is volgens het gewestplan gelegen in recreatiegebied, terwijl het in de praktijk nooit door de camping werd gebruikt en steeds heeft deel uitgemaakt van het achterliggend natuurgebied;
- D) de repel grond (groen op het plan) is volgens het gewestplan gelegen in natuurgebied, terwijl het in werkelijkheid steeds als kampeerterrein werd gebruikt.";

dat de eerste verzoekende partij in voormelde brief een ruiling van percelen voorstelt, zodat aldus "de juridische bestemming van al deze percelen grond overeenstemmen met de plaatselijke werkelijke toestand en effectieve ingebruikname en dit sinds het ontstaan van de gewestplannen tot op heden"; dat de provincieraad van Antwerpen op 22 februari 2001 het voorontwerp Ruimtelijk Uitvoeringsplan zonevrije en deels zonevrije terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven (Deel I : Toelichting en deel II : stedenbouwkundige voorschriften en ruimtelijke uitvoeringsplannen) goedkeurt en "de Vlaamse Regering (verzoekt) de opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan met toepassing van artikel 188bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, ingevoegd bij decreet van 26 april 2000"; dat in de toelichting de "ruimtelijke visievorming" als volgt wordt omschreven :

"Uit de analyse blijkt dat de discussies rond de exacte grens van de camping weinig ingrijpend zijn. Teneinde de huidige organisatie van de camping niet nodeloos te verstoren wordt de grens van de camping gelijkgesteld aan de grens van de huidige uitbating. Dit impliceert de herbestemming van twee minimale stukjes naar verblijfsrecreatie en de herbestemming van twee kleine stukjes naar natuurgebied.

Ook voor een kleine strook gelegen in het noordelijk deel van de camping (bestemming : natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat) wordt een bestemmingwijziging naar verblijfsrecreatie voorgesteld.

Bijkomend wenst dit RUP een eerste aanzet te geven teneinde de situatie aan de Nete te verbeteren. Het RUP is immers vandaag de aanleiding om een concretisering van het RSPA te verwezenlijken. Zowel in het RSV, het RSPA

als in het gemeentelijk structuurplan wordt het belang van de Nete meermaals aangehaald. Ook uit de adviezen van Afdeling Natuur en de gemeente wordt het belang van de Nete onderschreven. Ook TPA merkt terecht op dat de aantrekkingskracht van het gebied - met name ook voor het kampeertoerisme - in belangrijke mate samenhangt met de beboste en reliëfrijke Kempense Heuvelrug enerzijds en de vallei van de Kleine Nete anderzijds.

Gelet op het feit dat dit RUP een uitwerking moet vormen van het provinciaal ruimtelijk structuurplan dat een duidelijk standpunt inneemt aangaande de Kleine Nete, gelet op de eisen gesteld in het voorontwerp gemeentelijk structuurplan, gelet op het algemene maatschappelijke belang dat gesteld wordt aan waterlopen en hun waterhuishouding in het algemeen, kan gesteld worden dat in het RUP ruimtelijke bepalingen kunnen opgelegd worden die tegemoet komen aan het uitzonderlijk belang van de Kleine Nete. Het benutten van de potentiële meerwaarde van deze zone langs de Nete zal daarom op termijn bewerkstelligd moeten worden. Tevens kan een kwalitatief hoogstaande ruimtelijke inrichting langsheen de Nete een bijdrage leveren tot een verhoogde attractiviteit van de camping. Het op termijn vrijmaken van deze strook aan de Nete sluit tevens aan bij de biologische waarderingskaart die aangeeft dat de zone rond de oude Nete-armen nog steeds als waardevol beschouwd kan worden.

Vermits de camping echter nagenoeg volledig in recreatiegebied gelegen is en er slechts in beperkte mate sprake kan zijn van zonevreemdheid, valt de situatie langs de Nete niet binnen de hoogdringendheid waarvoor deze procedure werd opgesteld. De reorganisatie van deze zone zal vanuit praktische en juridische overwegingen dan ook niet uitgewerkt worden binnen dit RUP. Wel wenst dit RUP een eerste indicatieve richting aan te geven ter vrijwaring van de Netearmen en worden een aantal voorwaarden opgesteld voor het deel dat tussen de Nete en de oude rivierarmen gelegen is.

Gelet op bovenstaande argumenten worden de campinggrenzen bepaald volgens het opmetingsplan van de eigenaar. De zonevreemde stukken grensgebied worden als dusdanig herbestemd naar verblijfsrecreatie. Het zonevreemde deel van camping Korte heide wordt herbestemd naar verblijfsrecreatie (huidige bestemming : natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat).";

dat luidens de er bij gaande, ontworpen stedenbouwkundige voorschriften de camping grotendeels wordt gezoned in "zone voor openluchtrecreatieve verblijven met gemeenschappelijke voorzieningen" en wat de zone tussen de Kleine Nete en de oude Nete-armen betreft, in een "zone voor openluchtrecreatieve verblijven met bijkomende bepalingen"; dat bij besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 2001 het ontwerp ruimtelijk uitvoeringsplan "Korte Heide" genaamd, in de gemeente Kasterlee, voorlopig wordt vastgesteld; dat de inleiding van de goedgekeurde toelichtingsnota bij dit voorlopig vastgesteld ontwerp het volgende stelt :

"1. Statuut van het document

Dit voorontwerp ruimtelijk uitvoeringsplan kadert in de problematiek van de (deels)zonevreemde terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven waarvoor door de Vlaamse regering een bijzondere overgangsregel werd uitgevaardigd. Deze overgangsregel werd vastgelegd in artikel 188 bis in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (Decr. 26.4.2000 - art.44 - B.S. 29.4.2000).

Uiterlijk op 28 februari 2001 moet met het oog op een planologische bestemmingswijziging van deze terreinen een gemotiveerd verzoek en een voorstel van ruimtelijk uitvoeringsplan worden ingediend bij de Vlaamse regering.

Uiterlijk op 1 juli 2001 wordt het ontwerp van het ruimtelijk uitvoeringsplan voorlopig vastgesteld door de Vlaamse regering. Na 13 maanden (na o.a. openbaar onderzoek en advies VLACORO) wordt het uitvoeringsplan definitief goedgekeurd.

2. Aanleiding

Het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven verplicht deze terreinen om zich tegen uiterlijk 31 december 2000 te conformeren aan de nieuwe exploitatievoorwaarden. Voor 22 terreinen in de provincie Antwerpen bleek dit niet mogelijk omdat zij deels of geheel zonevreemd gelegen zijn. Het voortbestaan van deze terreinen, en van gelijkaardige terreinen in de overige provincies, is dus bedreigd, tenzij, hun ruimtelijke zonering in overeenstemming wordt gebracht met het feitelijke grondgebruik. Hiervoor werd door de Vlaamse Regering een overgangsregeling uitgewerkt in het Besluit van 8 juni 2000 (...).

Dit houdt onder meer in dat de betrokken terreinen uiterlijk op 30 juni 2003 over een vergunning dienen te beschikken. Er is dus nood aan een dringende oplossing voor hun ruimtelijke ordeningssituatie.

1.485 standplaatsen bevinden zich op volledig verkeerd gezoneerde terreinen en zijn dus rechtstreeks bedreigd omdat de betrokken terreinen onder de huidige omstandigheden geen exploitatievergunning kunnen verkrijgen. 2.385 standplaatsen bevinden zich op deels verkeerd gezoneerde terreinen. Hier is het voortbestaan van de camping niet noodzakelijk direct bedreigd, maar wel indirect.

(...).";

dat verder meer specifiek met betrekking tot de camping Korte Heide de toelichtingsnota onder het kopje "situering" stelt wat volgt :

"(...)

b. Gewestplan

Het terrein is overwegend in recreatiegebied gelegen, uitgezonderd een strook in het noorden (bestemming : natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat) en een klein stukje in het westen (eveneens natuurgebied met wetenschappelijke waarde). Een deel van de camping wordt niet voor kamperen gebruikt en is ingericht als groenzone. De camping was oorspronkelijk niet in de lijst van Toerisme Vlaanderen opgenomen, daar men aannam dat deze volledig goed gezoneerd was. De campinguitbater heeft de kampeerfederatie er zelf op gewezen dat er mogelijk toch kleine grenscorrecties nodig waren om volledig in orde te zijn. De visualisatie hiervan is weergegeven op het inrichtingsplan, bijgevoegd in de bundel";

dat vergeleken met het door de provincieraad goedgekeurd voorontwerp, op het voorlopig vastgesteld ruimtelijk uitvoeringsplan noordwestelijk en zuidwestelijk een zone wordt aangeduid als "zone voor natuurgebied met wetenschappelijke waarde of natuurreservaat" waar een volledig bouwverbod geldt; dat wat de stedenbouwkundige voorschriften betreft in de "zone voor openluchtrecreatieve verblijven met bijkomende bepalingen", thans wordt bepaald dat "het oprichten van nieuwe vaste constructies (...) mogelijk (is) indien deze de potenties voor een

duurzaam waterbeleid niet verhinderen. Het advies van de afdeling Water van de Vlaamse Gemeenschap is noodzakelijk"; dat bij besluit van de Vlaamse regering van 5 juli 2002 het ruimtelijk uitvoeringsplan "Terrein voor openluchtrecreatieve verblijven Korte Heide" te Kasterlee definitief wordt vastgesteld; dat dit het thans bestreden besluit is, dat bepaalt wat volgt :

"(...).

Overwegende dat aan het voorliggende ruimtelijk uitvoeringsplan aanpassingen werden aangebracht waarbij grotendeels tegemoet gekomen wordt aan het advies van de Vlaamse commissie voor ruimtelijke ordening;

Overwegende dat voor de oostwestelijk tip die aansluit bij de zone voor openluchtrecreatieve verblijven geen uitdovingsregeling van toepassing wordt zodat dit deel 'gebied voor openluchtrecreatieve verblijven met bijzonder bepalingen' blijft en geen zone met nabestemming natuur wordt omdat dit deel niet valt binnen het overstromingsgebied van de Kleine Nete;

Overwegende dat om de eenvormigheid te waarborgen de benoeming van het ruimtelijk uitvoeringsplan wijzigt van Korte Heide - Kasterlee naar Terrein voor openluchtrecreatieve verblijven Korte Heide te Kasterlee;

Overwegende de principes en motiveringen van het ontwerp van ruimtelijke uitvoeringsplan, zoals uiteengezet in het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 29 juni 2001 houdende voorlopige vaststelling van het ontwerp ruimtelijke uitvoeringsplan 'Korte Heide' genaamd, in de gemeente Kasterlee;

Overwegende dat in toepassing van artikel 188bis, tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan wordt op het ogenblik van de goedkeuring van het eerste provinciaal ruimtelijk structuurplan;

(...).";

dat als bijlage 3 bij het bestreden besluit de toelichtingsnota gaat die overneemt hetgeen hiervoor uit de toelichtingsnota bij het voorlopig vastgesteld ontwerp is aangehaald; dat uit een vergelijking van het grafisch plan gevoegd bij het voorlopig vastgesteld ontwerp-ruimtelijk uitvoeringsplan met dat gevoegd bij het definitief vastgesteld ruimtelijk uitvoeringsplan op het eerste gezicht blijkt dat de op het voorlopig vastgestelde ontwerp ruimtelijk uitvoeringsplan bepaalde "zone voor openluchtrecreatieve verblijven met bijkomende bepalingen" gewijzigd is in een "gebied voor openluchtrecreatieve verblijven met bijkomende bepalingen en nabestemming natuur" met uitzondering van een westelijk deel van die zone dat de bestemming "gebied voor openluchtrecreatieve verblijven met bijkomende bepalingen" behoudt;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de verzoekende partijen respectievelijk eigenaar, mede-eigenaar, opstalhouders en huurder te zijn van een terrein gelegen binnen het beheersingsgebied van het thans bestreden besluit; dat zij om die reden alleen reeds op het eerste gezicht doen blijken van het vereiste belang; dat de exceptie terzake van de eerste verwerende partij niet wordt bijgetreden;

Overwegende dat de verzoekende partijen hun belang in het verzoekschrift tot schorsing zelf beperken in die zin dat zij stellen geen schorsing te kunnen vorderen voor de initieel gevraagde bestemmingsruiling van enerzijds de twee percelen in het noorden en het westen, die volgens het gewestplan zijn ingekleurd als natuurgebied met wetenschappelijke waarde, doch die sinds het begin (ongeveer sedert 1962) gebruikt worden als kampeerterrein; dat zij stellen dat het geen betoog hoeft "dat het ruimtelijk uitvoeringsplan, goedgekeurd door de Vlaamse Regering van 5 juli 2002, dit euvel heeft opgelost en verzoeksters derhalve geen belang hebben om dienaangaande enige schorsing of vernietiging te vorderen";

Overwegende dat het voorgaande wezenlijk de vraag doet rijzen of, indien zoals hierna zal blijken, voldaan is aan de in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarden, de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit geheel of slechts gedeeltelijk moet zijn; dat op het eerste gezicht uit de toelichtingsnota bij het bestreden plan blijkt dat dit kadert in de problematiek van de (deels) zonevreemde terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven; dat artikel 25, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatievoorwaarden van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven bepaalt wat volgt :

"§ 2. Onverminderd de voorwaarden die voor de aanleg en de exploitatie van terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven krachtens andere regelgeving worden opgelegd, wordt de datum, vermeld in § 1, derde lid, bepaald op 30 juni 2003 voor de exploitanten van terreinen die op 31 december 1999 in de onmogelijkheid verkeerden om, met betrekking tot het terrein of een gedeelte ervan, te beschikken over het attest, bedoeld in artikel 5, 10°, voor zover achtereenvolgens voldaan is aan de volgende voorwaarden:

1° uiterlijk op 28 februari 2001 is met het oog op een planologische bestemmingswijziging van het terrein in kwestie door de provincieraad een gemotiveerd verzoek en een voorstel ingediend bij de Vlaamse regering tot opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan met toepassing van artikel 188bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, ingevoegd bij decreet van 26 april 2000.

Van deze beslissing moet Toerisme Vlaanderen uiterlijk binnen veertien dagen, na de datum van beslissing, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld worden; (...)

4° uiterlijk op 1 juli 2001 is het ontwerp van het ruimtelijk uitvoeringsplan, bedoeld onder 1°, voorlopig vastgesteld door de bevoegde overheid;

5° uiterlijk 13 maanden na de voorlopige vaststelling van het ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan, is het ruimtelijke uitvoeringsplan definitief vastgesteld;

6° uiterlijk 30 dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van het vaststellingsbesluit met betrekking tot het definitief vastgestelde ruimtelijk uitvoeringsplan, dat de exploitatie en het gebruik van een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven toelaat, heeft de uitbater de stedenbouwkundige vergunningen aangevraagd voor de vergunningsplichtige werken die opgenomen zijn in het beschrijvend verslag, vermeld in 3°;

7° uiterlijk 4 maanden na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, bedoeld

in 6°, heeft de uitbater een vergunningsaanvraag ingediend bij Toerisme Vlaanderen.";

dat op het eerste gezicht uit deze bepaling blijkt dat het bestreden plan vanuit planologisch oogpunt is opgevat als één geheel; dat het onttrekken uit dit geheel van percelen of van gebiedsdelen de algemene economie van het plan dat dit geheel moet beheersen, zou aantasten; dat in deze stand van het geding de vraag tot partiële schorsing wordt verworpen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen een eerste middel afleiden uit de schending van 188bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening; dat zij doen gelden dat luidens voornoemde bepaling de "aanpak van de betrokken aangelegenheid (...) een dringend karakter (moet) hebben", dat het dringend karakter enkel en alleen betrekking kan hebben op het euvel dat is weergegeven door de b.v.b.a. KORTE HEIDE per brief van 20 augustus 2000, dat "uiteindelijk (...) het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan niet enkel de betreffende grenscorrecties heeft uitgevoerd, doch het bestaande recreatiegebied voor het aanbrengen van recreatieve en toerisme accommodatie, al dan niet met begrip van de verblijfsaccommodatie (gewestplan Turnhout (...)) zelfs (is) gaan moduleren", dat deze aanpassing van zonering geen dringend karakter heeft; dat verzoekende partijen ter ondersteuning van hun middel verwijzen naar en citeren uit het eerste voorontwerp van het ruimtelijk uitvoeringsplan, naar de discussie over het toekomstig waterbeleid van het Netebekken die volgens verzoekende partijen niet kan worden begrepen onder de noemer "dringend karakter", dat de in het advies van de Vlaamse Commissie Ruimtelijke Ordening gehanteerde redenering contra legem is, dat "uiteeraard (...) de Vlaamse Regering het gehele plangebied (mag) herbekijken indien en slechts indien het in aanmerking komt binnen het bovenvermeld geschetst dringend karakter, (dat) het toekomstig waterbeleid Netebekken (...) echter in een nog dermate voorbereidend stadium (is) dat dit niet toelaat om een niet ter discussie staande recreatiezone te gaan inperk(en) tot de bovenvermelde twee gebieden";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt wat volgt :

"Zelfs ondanks het feit dat de overheid aanvankelijk uit zichzelf niet had opgemerkt dat er 'zonevreemdheidsaspecten' aanwezig waren bij de camping 'Korte Heide' van verzoekende partij, is er haar aandacht tijdig op gevestigd. Aldus werd het opgenomen bij de overige RUP's waardoor bij toepassing van artikel 188bis DORO een oplossing werd gezocht. Over het aspect 'dringend karakter' is er aldus geen twijfel mogelijk. De verzoekende partij zelf heeft terecht op dat karakter gewezen.

Terecht merkt de VLACORO, in zijn advies naar aanleiding van zijn onderzoek van het dossier en de beantwoording van de ingediende bezwaren, op dat, alhoewel de Vlaamse Regering met de opmaak van de RUP's m.b;t. openluchtrecreatieve verblijven ondermeer, waar mogelijk, het zone-eigen maken van deze verblijven nastreeft, haar bevoegdheid daartoe niet beperkt is. Naar aanleiding van de opmaak van het RUP kan de zonering en de inrichting van het gehele plangebied herbekeken worden. Dat is ook planning-economisch, buiten discussie, de meest aangewezen werkwijze. Het antwoord van de VLACORO op het betreffende bezwaar is niet contra legem. Het gaat uit van en verwijst naar het juridisch kader van het RUP.

Voor zoveel als nodig wijst verwerende partij er op dat, in de aanduiding van de 'juridische basis' van het aangevochten besluit, wordt verwezen naar artikel 41 t.e.m. 43 van het DORO, evenals naar art. 188bis. Dezelfde rechtsbasis werd aangegeven in het besluit van de Vlaamse Regering tot vaststelling van het ontwerp van plan. Er is niet de minste twijfel dat het plan op een correcte wijze juridisch werd onderbouwd. Er volgt uit dat de inhoud van het plan op geen enkele wijze beperkt is.

De verwijzing naar de tot stand koming van een beleid voor het Netebekken is dan ook zonder praktisch nut in de discussie. Indien later zou blijken dat het waterbeleid in het Netebekken zonder enige relatie is met de camping, kunnen daar, zo nodig, later gevolgtrekkingen uit gemaakt worden. Vandaag de ogen sluiten voor het waterbeleid dat men bezig is te ontwikkelen, is geen behoorlijk bestuur, eerder kortzichtig bestuur. De houding van verzoekende partij in het verleden wijst er op dat zijzelf vooruitziende houding aannam t.a.v. natuur.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij doet opmerken dat de exploitatie van het terrein voor openluchtrecreatieve verblijven "Korte Heide" gedeeltelijk niet conform de planologische bestemming gebeurt, dat het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatievoorwaarden voor de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven de datum van uiterlijk 1 september 2002 bepaalt voor het definitief vaststellen van het ruimtelijk uitvoeringsplan dat de bestemming corrigeert, dat het opmaken van het ruimtelijk uitvoeringsplan in dit opzicht wel de dringende problematiek vormt die artikel 188bis viseert; dat zij voorts doet gelden dat het momenteel niet voorhanden zijn van een uitgewerkt toekomstig waterbeleid voor het bekken van de Nete niet betekent dat het ruimtelijk uitvoeringsplan geen voorschriften kan bevatten die dit beleid moeten garanderen, dat de finaliteit van het afbakenen van de grote eenheden natuur en de grote eenheden natuur in ontwikkeling trouwens verschilt van het objectief van het waterbeleid;

Overwegende dat artikel 188bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening luidt als volgt :

"In afwijking van de artikelen 41 en 44 van de bepalingen van het richtinggevend en bindend gedeelte van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen die betrekking hebben op de taakverdeling tussen gewest, provincies en gemeenten, kan de Vlaamse regering, zolang er geen provinciaal ruimtelijk structuurplan is goedgekeurd voor de betrokken provincie, op gemotiveerd verzoek en op voorstel van de provincieraad een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan opmaken voor een aangelegenheid die in een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan had moeten geregeld worden. De aanpak van de betrokken aangelegenheid moet een dringend karakter hebben. Het voorstel van de provincieraad moet volledig zijn uitgewerkt. Het moet kaderen in het provinciaal structuurplanningsproces en in voorkomend geval verantwoord worden op basis van de bepalingen van het voorontwerp of ontwerp van provinciaal ruimtelijk structuurplan. Het moet in overeenstemming zijn met de principes van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen.

Op het ogenblik van de goedkeuring van het eerste provinciaal ruimtelijk structuurplan voor de betrokken provincie verkrijgen de gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen die zijn opgemaakt met toepassing van het eerste lid, het statuut van provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan. De betrokken ruimtelijke uitvoeringsplannen waarvoor deze bepaling geldt worden opgesomd in het besluit tot definitieve vaststelling van het provinciaal ruimtelijk structuurplan en het besluit tot goedkeuring daarvan. Binnen 14 dagen na de beslissing tot goedkeuring van het provinciaal ruimtelijk structuurplan stuurt de bestendige deputatie een afschrift van het goedkeuringsbesluit naar de gemeenten die overeenkomstig artikel 94 de bepalingen van het ruimtelijk uitvoeringsplan hebben opgenomen in hun plannenregister, met de vermelding dat de wijziging van het statuut van het plan in het register moet doorgevoerd worden. Het college van burgemeester en schepenen moet de aanpassing in het plannenregister binnen 14 dagen na ontvangst van het bericht doorvoeren";

Overwegende dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze bepaling het resultaat is van een amendement, dat als volgt werd verantwoord (Parl. St. Vl. Parl. 1999-2000, nr. 252-2, 9) :

"Na 1 mei 2000 kunnen geen gewestplanwijzigingen meer worden opgestart. Tot die datum konden dringende ruimtelijke problematieken, die conform het subsidiariteitsbeginsel en de uitwerking ervan in decretale bepalingen en in bepalingen van het RSV in de toekomst hun regeling moeten krijgen in het provinciaal ruimtelijk structuurplan en provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen, nog enigszins aangepakt worden met een gewestplanwijziging (op basis van de "oude" taakverdeling en de bepaling van de inhoud van de gewestplannen). Na die datum kunnen alleen gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen opgemaakt worden voor onderwerpen die conform het subsidiariteitsbeginsel op gewestelijk niveau moeten aangepakt worden.

Nu zal het nog een tijd duren vooraleer alle provincies hun provinciaal ruimtelijk structuurplan hebben vastgesteld, terwijl er nochtans dringende ruimtelijke behoeften kunnen zijn die ondertussen een regeling vergen, hoewel ze met provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen zouden moeten worden aangepakt.

Om die reden wordt de nieuwe bepaling voorgesteld.

De explicitering van deze regeling is overigens een aanduiding dat het subsidiariteitsprincipe geen loos principe is, en dat het dus, op expliciete uitzonderingen na, moet gehonoreerd worden.

Wat de toepassing van de bepaling betreft, zijn een aantal voorwaarden gesteld die o.m. moeten garanderen dat de provincie het gewest slechts vraagt een problematiek te regelen indien zij zelf terdege bezig is met een structuurplanningsproces.

Het voorstel van de provincie moet volledig zijn uitgewerkt. Logischerwijze kan het gewest geen wijzigingen in het voorstel aanbrengen (subsidiariteit). Zij kan het voorstel alleen gemotiveerd weigeren en eventueel een aanpassing van het voorstel suggereren.

(...)"

Overwegende dat tijdens de bespreking in de bevoegde commissie van het Vlaams Parlement er door één van de indieners van het amendement op is gewezen dat dit enkel geldt voor "bepaalde, dringend te maken ruimtelijke afwegingen, waarbij men niet kan wachten op de opmaak van provinciale structuurplannen" (Parl. St. Vl. P. 1999-2000, nr. 252-3, 32); dat de bevoegde minister er aan toevoegt dat "de bevoegdheid om provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen op te maken tijdelijk, voor dringende aangelegenheden en op voorstel van de provincie, kan worden doorgeschoven naar de gewestelijke autoriteiten" (Ibid., 32);

Overwegende dat uit de bepalingen van het eerste lid van het voornoemde artikel 188bis blijkt dat een aangelegenheid met toepassing van deze bepaling in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan kan worden geregeld voor zover onder meer "de aanpak van de betrokken aangelegenheid (...) een dringend karakter (heeft)"; dat uit de parlementaire voorbereiding voortvloeit dat zulks enkel kan voor "bepaalde, dringend te maken ruimtelijke afwegingen, waarbij men niet kan wachten op de opmaak van provinciale structuurplannen"; dat op het eerste gezicht uit deze elementen kan worden afgeleid dat de Vlaamse regering bij het uitoefenen van de haar door artikel 188bis van het decreet van 18 mei 1999 toegewezen bevoegdheid beperkt lijkt tot aangelegenheden die in een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan hadden moeten geregeld worden en waarvan de aanpak een dringend karakter moet hebben derwijze dat niet kan worden gewacht totdat de betrokken provincie, met toepassing van de artikelen 44 en volgende van het stedenbouwdecreet van 18 mei 1999, bevoegd is geworden deze aangelegenheid door middel van het opmaken van provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen te regelen;

Overwegende dat op het eerste gezicht niet wordt betwist dat het bestreden besluit twee aangelegenheden beoogt te regelen, m.n. enerzijds datgene wat de verzoekende partijen zelf hebben aangebracht bij de overheid - het herbestemmen van zonevreemde stukken grensgebied naar verblijfsrecreatie in functie van de regelgeving inzake openluchtrecreatieve verblijven - en anderzijds het vrijwaren van bijkomende constructies of andere infrastructurele werken in de zone ten zuiden van de meest zuidelijke vijvers indien deze de potenties voor een duurzaam waterbeleid verhinderen; dat evenwel geen enkel element in het in deze stand van het geding overgelegde dossier doet blijken dat de aanpak van de bescherming van de Kleine Nete het in artikel 188bis vereiste dringend karakter vertoont derwijze dat niet kan worden gewacht tot dat de provincie Antwerpen zijn planningsbevoegdheid ter zake kon uitoefenen; dat zulks op het eerste gezicht ook de mening was van de tweede verwerende partij, waar zij in de toelichting bij het door de provincieraad goedgekeurde voorstel doet gelden dat "vermits de camping echter nagenoeg volledig in recreatiegebied gelegen is en er slechts in beperkte mate sprake kan zijn van zonevreemdheid, (...) de situatie langs de Nete niet binnen de hoogdringendheid (valt) waarvoor deze procedure werd opgesteld, (dat) de reorganisatie van deze zone (...) vanuit praktische en juridische overwegingen dan ook niet (zal) uitgewerkt worden binnen dit RUP"; dat gelet op de aan de Vlaamse regering toegewezen bevoegdheid, de omstandigheid dat deze aanpassingen zijn geschied om grotendeels tegemoet te komen aan het advies van de Vlaamse commissie voor ruimtelijke ordening op het eerste gezicht niet relevant lijkt; dat op het eerste gezicht artikel 188bis van het stedenbouwdecreet van 18 mei 1999 geschonden lijkt; dat het middel in deze mate ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partijen uiteenzetten wat volgt :

"Het bezwaarschrift van BVBA KORTE HEIDE aan de Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening van 12 oktober 2001 vermeldt uitdrukkelijk als derde punt : 'Het voorstel van ontwerp RUP kan leiden tot het faillissement van camping KORTE HEIDE'.

Het wordt als volgt geruggensteund :

'Zoals hoger gezegd is het gevaar zeer reëel dat het gebied tussen de Kleine Nete en de oude Nete-armnen in de praktijk bezwaard wordt met een erfdiensbaarheid non aedificandi (bouwverbod), waardoor zo mogelijk niet meer zou kunnen voldaan worden aan de wettelijke verplichte infrastructuurwerken, bij gebrek aan het bekomen van een bouwvergunning, en bijgevolg eveneens de exploitatievergunning niet meer zou kunnen bekomen worden of zou worden ingetrokken. Zonder te spreken van het commercieel verlies ingevolge het niet meer kunnen regulariseren van de bestaande chalets en de onmogelijkheid toekomstige onroerende verblijfsaccommodatie te installeren.

De aldus ingestelde bouwvrije strook omvat een 60-tal staanplaatsen op een totaal van 300 staanplaatsen voor de ganse camping, hetzij 20 %. Een bedrijf dat 20 % van haar omzet moet derven maar toch moet blijven voldoen aan loodzware financiële verplichtingen aan de band (om de wettelijke infrastructuurwerken te betalen) is geen lang leven meer beschoren.

De gevolgen van het RUP dreigen zich bijgevolg niet alleen te laten voelen in de kwestieuze zone maar ook op de ganse camping, zonder de minste vergoeding, noch compensatie voor wie of voor wat dan ook.

Als landelijke mens wil ik aan de hand van navolgend voorbeeld verduidelijken. Stel een boer met 100 koeien, waarvan er 90 nodig zijn om de kosten te dekken. Als men aan deze boer verbod oplegt om 20 koeien te melken kan hij geen eten meer opbrengen voor zijn koeien en is hij eraan (en ook de koeien). Iedereen zou eensluidend schreeuwen : dit is broodroof. In feite had men dan ook de koeien van de boer moeten onteigenen en uitbetalen, ofwel hem een alternatief aanbieden, ofwel hem gerust laten en gewoon laten verder boeren.

Hoe moet de aldus gevestigde hypotheek rijmen met de bezorgdheid van de decreetgever om de nodige planologische maatregelen te nemen zodat het terrein verder haar (volwaardige) toeristische functie zonder onderbreken zou kunnen uitoefenen ?'.

De Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening lijkt het zwaar financieel verlies en mogelijk faillissement, resp. vereffening van camping Korte Heide te onderkennen, daar men in diens antwoord verwijst naar een mogelijke procedure bij de Raad van State tot schadevergoeding wegens buitengewone schade.

Een dergelijke procedure zal slechts kunnen ingesteld worden wanneer het schorsings- en annulatiecontentieux tegen het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juli 2002 wordt verworpen. Vervolgens zal het nog jaren aanslepen alvorens er dienaangaande een uitspraak wordt gevelde.

Ondertussen dient de zaakvoerder van BVBA KORTE HEIDE, overeenkomstig de nieuwe vereisten van corporate governance, te analyseren of zijn camping wel rendabel kan blijven.

In die zin heeft men een verslag gevraagd aan accountant VAN DER LINDEN & FAVRIL die op 22 november 2002 aan de advocaat van verzoeksters meldt :

'De heer van der VENNET Georges, zaakvoerder van bovengenoemde firma, heeft ons gevraagd om enkele berekeningen te maken, rekening houdende met de mogelijke verdwijning van 42 plaatsen in de zone met eindbestemming natuur en de 15 plaatsen in de zone met bijzondere bepaling. Voor deze berekening hebben wij ons gebaseerd op de laatste afgesloten balans van 2001.

In bijlage zenden wij u de actief-passief-resultatenbalans en de afschrijvingstabellen van de BVBA KORTE HEIDE van het jaar 2001. In het jaar 2000 is de bovengenoemde firma gestart met een groot investeringsproject :

Investerings jaar 2000 : 73.212,67 EUR

Investerings jaar 2001 : 209.752,83 EUR

Wanneer de beslissing genomen werd om deze investeringen te starten, werden er uiteraard doelstellingen en prognoses gemaakt om te zien of de firma in de toekomst wel rendabel zou blijven. Bij die prognoses werd onder meer rekening gehouden met het feit dat na verloop van enkele jaren alle aanwezig staanplaatsen zouden volzet zijn.

Het besluit was dat, na het bereiken van deze doelstellingen, de firma best leefbaar zou zijn.

Voor het jaar 2001 werd er een verlies geboekt van - 4.483, 00 EUR. Hierna volgen enkele cijfers gebaseerd op hetjaar 2001 en als volgt aangepast :

Hypothese 1 : alle staanplaatsen zijn bezet in de twee bewuste zones

Meeromzet (..) : 13.545,28 EUR

Hypothese 2 : alle staanplaatsen zijn verloren in deze zones

Minderomzet (..) : 28.409,53 EUR

In de eerste hypothese komen we tot volgend resultaat :

Verlies boekjaar 2001 : - 4.483, 00 EUR

Meeromzet boekjaar 2001 : + 13.545,28 EUR

Winst 2001 : 9.062,28 EUR

Besluit : de exploitatie van de camping is rendabel

In de tweede hypothese komen we tot volgend resultaat :

Verlies boekjaar 2001 : - 4.483, 00 EUR

Minder omzetjaar 2001 : - 28.409,53 EUR

Verlies 2001 : - 32.892,53 EUR

Besluit : de exploitatie van de camping is niet meer leefbaar!

Na ongeveer 10 jaar exploitatie heeft de firma BVBA KORTE HEIDE een mooi eigen vermogen opgebouwd van 105.163,91 EUR per 31 december 2001. Indien het rampscenario van de tweede hypothese zich zou voordoen, dan zal het eigen vermogen volledig verloren gaan na ongeveer drie jaar exploitatie.

Dit zal onvermijdelijk leiden tot een faillissement. Deze camping heeft ook geen enkele mogelijkheid om elders uit te breiden om deze verloren staanplaatsen te compenseren. Bovendien werd er in deze tweede hypothese nog geen rekening gehouden met de nadelige neveneffecten die het verloren gaan van deze staanplaatsen zou teweegbrengen. De uitbating van de camping omvat immers méér dan alleen het ontvangen van staangelden;

Rekening houdende met de laatste alinea, dient men in het kader van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel ook rekening te houden met de zware reputatieschade die men als dusdanig zal leiden.

Alle concurrerende campings zullen kunnen verwijzen naar het opgelost zijn van hun zonevreemde problemen. De camping KORTE HEIDE daarentegen zal voor een 60-tal staanplaatsen telkens het advies van de afdeling Water moeten aanvragen bij het regulariseren, vernieuwen of uitbreiden van welbepaalde opstallen.

Het kunnen voortbestaan van de meest gegeerde staanplaatsen in de onmiddellijke nabijheid van de Nete, die ter plaatse nog nooit is overstroomd, komt als dusdanig in het gedrang.

Meer en meer actuele gebruikers zullen derhalve geneigd zijn om te kiezen voor en zelfs te verhuizen naar campings in de onmiddellijke omgeving die helemaal niet zonevremd zijn of waarvan de continuïteit verzekerd is.

Deze reputatieschade zal onherroepelijk en onomkeerbaar zijn, wanneer er moet gewacht worden op het louter verloop van het annulatiecontentieux.

Ook de Dienst Toerisme Provincie Antwerpen - Toerisme Kempen heeft oog voor het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeksters in haar faxbericht van 28 november 2002 aan de raadsman van verzoeksters:

1.

(...)

Gezien de economische kwetsbaarheid van de sector in het algemeen en van het betrokken bedrijf, waarvan de situatie mij zeer goed bekend is, in het bijzonder, kan de hypotheek die momenteel op dit terrein gelegd is door de recent opgelegde randvoorwaarden voor het voortbestaan van de camping nefaste gevolgen hebben.

(i) op korte termijn

Het oprichten van nieuwe vaste constructies is onderworpen aan het voorafgaand advies van Afdeling Water (AMINAL-Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap). Onze ervaring leert dat de adviezen uitgebracht door AMINAL in het kader van vergunningsprocedures voor campings zeer zwaarwichtig zijn en in de meerderheid van de gevallen gevolgd wordt door de vergunningverlenende instantie, ook in die gevallen waar het niet advies niet bindend is. Tevens wordt erop gewezen dat dit advies vereist is voor alle nieuwe constructies waarvoor een stedenbouwkundige vergunning vereist is. Dit betekent in dit geval niet enkel voor chalets e.d. maar ook voor vele andere, kleinere en grotere werken (rioleringswerken, waterzuiveringswerken, oprichting telefooncellen, berguimtes, ...) Afgezien van de bijkomende belasting die het aanvragen van deze vergunningen legt op de exploitatie is het gevaar reëel dat in de praktijk op het terrein geen ingrepen meer zullen worden toegestaan,. Daardoor blijft de bestaande situatie behouden en wordt elke vorm van vernieuwing modernisering en conformering aan gebeurlijke nieuwe voorschriften uit hoofde van de kampeerregelgeving onmogelijk gemaakt.

Het spreekt voor zich dat het bij het gebeurlijke vrijkomen van dergelijke standplaatsen, moeilijk, zo niet onmogelijk, wordt om voor dergelijke plaatsen nieuwe huurders te vinden. Dit impliceert een geleidelijk aan toenemende toestand van leegstand.

(ii) op lange termijn

42 standplaatsen moeten volgens het R UP na 15 jaar opgegeven worden om plaats te maken voor natuur. Dit betekent zoals aangegeven niet dat de omzet op deze plaatsen in tussentijd verzekerd is. In een scenario waarbij het tijdens deze periode moeilijk zal zijn om de accommodatie te moderniseren of om werken uit te voeren in de onmiddellijke omgeving van de verblijfsvoorzieningen mag men zich verwachten aan een geleidelijk verval van de opstaande accommodaties en aan een geleidelijk toenemende leegstand.

Deze situatie is niet alleen relevant voor het betrokken terreingedeelte, maar zal ook zijn invloed hebben op andere zones van het terrein, zeker in de meest nabijgelegen percelen, waar men zichtbaar zal geconfronteerd worden met een toestand van verval.

Bovengenoemde processen waren zeer duidelijk waarneembaar in de periode dat de regulariseringsoperaties voor de zonevreemde campings werden opgestart, met name bij de campings die niet voor deze procedure in aanmerking kwamen.

(iii) vernietiging van kapitaal

Er wordt op gewezen dat, om in aanmerking te komen voor een vergunning, alle chalets moeten aangesloten zijn op een riolering. De normale afschrijvingsduur van dergelijke investeringen is 30 jaar. Het spreekt echter voor zich dat dergelijke investeringen geen nut meer hebben op een ogenblik dat de chalets afgebroken zijn of vervangen door openlucht recreatieve verblijven waarvoor de aansluiting op riolering niet vereist is.

2. de context

De markt van de vaste standplaatsen op campings wordt veeleer gekenmerkt door een terugloop dan door een groei. Het publiek veroudert geleidelijk aan.

Dit noodzaakt de sector tot het hanteren van scherpe prijzen, wat gelijk staat met krappe marges.

De jongste jaren heeft de verstrenge regelgeving volgende gevolgen gehad:

- verhoogd investeringsritme om te voldoen aan allerlei normen inzake milieu, brandveiligheid, minimaal comfort (leidend tot geringe werkingsreserves en hogere financiële lasten)
- terugloop van het aantal standplaathouders wegens steeds strengere regels m.b.t. de inrichting van de standplaatsen.

De rendabiliteit is m. a. w. sterk onder druk komen te staan.

Camping Korte Heide is gelegen in een gemeente met heel wat concurrerende campings. De belangrijkste van deze campings waren ofwel goed gezoneerd, ofwel bij de recente regularisering (RUP's) zonder al te veel bijkomende ruimtelijke voorwaarden in de goede zone gebracht. Zij kunnen op dit ogenblik volop terug aan commercialisering van hun product. (o.a. actieve promotie, productontwikkeling)

Het is niet moeilijk te begrijpen dat een scenario gekenmerkt door een gebrek aan vernieuwing, kwaliteitsverlies, de te verwachten geruchten over de toekomst van de plaatsen die wel gelegen zijn in de goede zone, de geleidelijke leegloop naar campings die wel toekomstzeker zijn in deze context van onder druk staande rendabiliteit respectievelijk toenemende concurrentie voor Camping Korte Heide onvermijdelijk naar het faillissement zal leiden.

Op basis van het voorgaande meen ik dan ook met de grootste stelligheid te kunnen concluderen dat de ruimtelijke randvoorwaarden opgelegd door het RUP Korte Heide, in de zone aangrenzend aan de Kleine Nete dermate vergaand zijn, dat zij onvermijdelijk ernstige en moeilijk of niet te herstellen schade zullen teweegbrengen.'

De bovenvermelde redenering van Toerisme Kempen (Toerisme Provincie Antwerpen) is een volkomen ondersteuning van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Daarom is het ook integraal overgenomen in dit verzoekschrift, ter staving van het moeilijk te herstellen nadeel, via een geprivilegieerde getuige.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve niet enkel geruggensteund op het mogelijk faillissement, resp. vereffening van camping Korte Heide - dat uiteraard nadelig is voor camping Korte Heide zelfs, doch eveneens voor de mede-eigenaars wier onroerend goed alsdan niet meer rendeert.

Meer nog dan deze ernstige bedreiging van BVBA KORTE HEIDE, qua overleving, geldt daarenboven de reputatieschade, de verwaarlozing van de camping en de onvermijdelijke leegloop... indien er geen snelle schorsing komt van het onaanvaardbaar ruimtelijk uitvoeringsplan, te schorsen overeenkomstig dit verzoekschrift.";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt dat de verzoekende partijen niet het bewijs leveren dat zij menen te leveren, nl. dat haar financieel verlies tot het verdwijnen van de vennootschap aanleiding zal geven, dat een niet bewezen doemscenario wordt aangehouden, dat alle staanplaatsen niet onmiddellijk verdwijnen, dat daar een termijn van 15 jaar voor is voorop gesteld, dat het duidelijk is dat de afdeling Water constructief zal meewerken om een win-

winsituatie te bekomen waarin ook het recreatieve beter wordt, dat er ruimschoots de tijd is tot het uitwerken van alternatieven die de camping aantrekkelijker zullen maken, wat ook reputatieschade zal vermijden, dat indien het doemscenario en het dreigend faillissement zich zouden voordoen, zij niet het gevolg zijn van het bestreden besluit, maar het gevolg van een doemredenering zoals de "Francorchamps-redenering", dat het nadeel, zo het aanwezig is, herstelbaar is, dat er daartoe een hand is uitgestoken door de administratie wat kan leiden tot een win-situatie;

Overwegende dat de tweede verwerende partij niet van repliek dient;

Overwegende dat niet wordt betwist dat het betreden besluit voor 60 standplaatsen in een eerste fase impliceert dat deze onderworpen worden aan het advies van de afdeling Water van de Vlaamse Gemeenschap waarvan een dienst van de tweede verwerende partij - Dienst Toerisme Provincie Antwerpen - erkent dat op korte termijn hun "ervaring" leert dat "daardoor de bestaande situatie behouden (blijft) en (...) elke vorm van vernieuwing modernisering en conformering aan gebeurlijke nieuwe voorschriften uit hoofde van de kampeerregelgeving onmogelijk (wordt) gemaakt"; dat dit - gelet op het particulier karakter van de in voornoemd artikel 25, § 2, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven vervatte overgangs- en tijdelijke procedure en de omstandigheid dat de aanleiding voor de gevolgde planningsprocedure was het bestaande zonevreemd karakter van een klein gedeelte van de camping op te lossen ten einde de eerste verzoekende partij in de gelegenheid te stellen uiterlijk op 30 juni 2003 te kunnen voldoen aan de vereisten van de in voornoemde bepaling vervatte overgangsregeling, op straffe van anders niet te kunnen beantwoorden aan de vereisten van de regelgeving inzake terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven - een zeer ernstige belemmering op de werking van de camping ook naar haar reputatie toe kan impliceren; dat dit alles nog des te meer klemmt gelet op de particuliere omstandigheden die tot de genese van het bestreden besluit leidden, m.n. op initiatief van de eerste verzoekende partij zelf; dat in casu de eerste verzoekende partij doet blijken van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel; dat dit nadeel voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat derhalve de uiteenzetting van de eerste verzoekende partij voldoende concrete en precieze gegevens bevat die aannemelijk maken dat de verwezenlijking van het thans bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten van de Raad

van State; dat niet moet worden onderzocht of dit voor de overige verzoekende partijen eveneens het geval is;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 5 juli 2002 van de Vlaamse regering houdende de definitieve vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan "Terrein voor openluchtrecreatieve verblijven Korte Heide" te Kasterlee.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vijf mei 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.